

на хората да живѣятъ тамъ, дѣто нѣма да минаватъ влакове“.

Най-напрѣдъ тя гледаше на тѣхъ съ страхъ, послѣ —съ голѣма радостъ. Въ училището научи, че силата, която движи вагонитѣ и всичко, що е въ тѣхъ, не е нищо друго, освѣнъ едно неголѣмо количество пара, образувана отъ врѣла вода.

Единъ пжтъ, когато локомотивътъ се бѣше спрѣлъ срѣщу кантона, Пиерина се качи и видѣ една голѣма пещъ, прилична на нѣкоя горяща яма. Въ вжтрѣшността на тази пещъ огнярътъ хвърляше голѣми кжсове камени вжглища, които бързо изгаряха. Тя видѣ и котела, дѣто постоянно бѣкаше вода, видѣ и двигателитѣ, и прѣдпазителя, и тржбата, изъ която излизаше парата, движеща цѣлата желѣзница. Тя искаше да разбере всичко, да открие двигателната сила, и всѣкога, като виждаше прѣминаващия влакъ, сѣ за това мислѣше.

Прѣзъ единъ буренъ ноемврийски день непрѣстанно валѣ снѣгъ, вѣтърътъ го развѣваше по върховетѣ на дърветата и го трупаше изъ падинитѣ. Братченцето на Пиерина бѣше болно и затова майка му не можеше да се отдѣли отъ него. Пиерина и тогава прѣгледа пжтя въ своя участъкъ и застана на поста си за да чака прѣминаването на влака, безъ да обръща внимание на бѣсната буря и на дъжда, който започна да се лѣе като изъ ведро, когато тя се изправи и втрени очи по посока къмъ идещия влакъ.

Вечеръта, както си стоеше Пиерина въ кжщи съ майка си и съ братченцето си, което се прѣвиваше отъ болки въ леглото, се разнесе голѣмъ гръмъ, стана нѣкакво сътресение въ околността, и кантона се раздруса, като кога се руши.